

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. május 22.
(vasárnap)**

Szepesy László

HIT, REMÉNY, SZERETET

Énekek: 154; 231; 376,3; 198

Lekció: Kolossé 1,3-8

„Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor tiértetek könyörögvén, Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, amellyel minden szentekhez vagytok, A mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangélium: Mely eljutott hozzátok, miképpen az egész világra is, és gyümölcsöt terem úgy, mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán: Úgy ahogy tanultátok is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, aki hű szolgája ti érettetek a Krisztusnak, Aki meg is jelentette nekünk a ti Lélekben való szereteteteket.”

Alapige: Kolossé 1,3-5

„Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor tiértetek könyörögvén, Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, amellyel minden szentekhez vagytok, A mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangélium:”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy minden ígéreted, és minden, ami az Igében le van írva, az igaz, mert Te hű vagy, és meg is cselekszed, amit megígérsz nekünk. Köszönjük, hogy ezt tapasztalhattuk az elmúlt héten is minden nap, akármilyen történet is velünk: akár megpró-

bálatásokat vagy éppen terheket kellett hordoznunk, vagy nagy fájdalom ért bennünket, vagy éppen öröme és hálaadásra indítottad a szívünket, mindezek közepette Te hű maradtál a Te szavadhoz és ígéretedhez. Köszönjük Neked, hogy azért adtad nekünk az áldásokat, és a bűneinkre azért remélhettünk bocsánatot, mert meghaltál a golgotai kereszten értünk, és feltámadtál húsvétkor. Hálát adunk Neked azért, hogy ahogy a Jelenések könyve is írja, közöttünk jársz, jelen vagy az életünkben, és tudod a mi dolgainkat.

Köszönjük, Urunk, hogy amikor eltévelyedünk is, amikor nem figyeltünk Terád, amikor nem adtunk Neked igazat, amikor nem Benned bízunk, hanem saját magunkban, Te akkor is hosszútűró és kegyelmes maradtál, és mint jó Pásztorunk, utánunk jöttél. Így kérünk, bocsásd meg az elmúlt hét bűneit is. Köszönjük, hogy remélhetjük a kegyelmet, amelyet megmutattál nekünk, és újból és újból felragyogtatsz igéden keresztül.

Könyörgünk, hogy a mai istentiszteleten is ezért a kegyelemért, a Te szeretetedre válaszként hadd tiszteljünk és imádjunk Tégedet szívünk őszinte hitével. Szeretnénk így énekelni, így könyörögni Hozzád, így figyelni a Te igédre, és majd az életben engedelmeskedni annak. Kérünk, hogy Te munkáld ezt mibennünk. Köszönjük, hogy bár tökéletlenek, amik a mi szánkából elhangzanak, mégis Számodra a mi Irántad való tiszteletünk jelei lehetnek. Köszönjük ezt a kegyelmet. Kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket azzal is az istentisztelet alkalmával, hogy szólíts meg minket az írott Igén keresztül, formáld át szívünk gondolatait, vágyait, hogy mi magunk megváltozva, egyre inkább Neked tudjunk élni. Köszönjük, hogy kérhetjük és várhatjuk ezeket. Legyen ezért áldott a Te háromszor szent neved.

Könyörgünk, hogy kéréseinket kegyelmedből hallgasd meg, Jézus Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostol nagyon sokszor úgy kezdi el leveleit, hogy hálát ad Istennek a gyülekezetért, és megemlíti a gyülekezetnek, hogy mennyiszor szokott könyörögni, imádkozni érte. A felolvasott igeszakaszban, a Kolossébeliekhez írott levélben is ugyanezzel találkozhatunk: Pál apostol hálát ad a gyülekezetért, és megköszöni Istennek mindazt a munkáját, amit a gyülekezeti tagok szívében és életében már eddig elvégzett.

Az ige több helyen is felszólít bennünket is arra, hogy mi is ugyanígy könyörögjünk, imádkozzunk gyülekezetünkért, egymásért, azért a közösségért, akik közé Isten minket helyezett, hogy egymás hite által

épüljünk, hogy egymást szeressük, és ezen az úton előrébb jutva egymásnak szolgáljunk. Amikor ennek a felszólításnak engedelmeskedünk, és imádkozunk a gyülekezetünkért, sok mindenért adhatunk hálát, hiszen Isten naponként számtalan dolgot végez el sokunk szívében. De a sokféle áldás közül vannak olyanok, amelyek lényegesebbek a többiek-nél, mondhatni, hogy hívő életünk alakulását jobban befolyásolják, mint Isten többi ajándéka. A felolvasott igeszakaszban az igevers a Szentlélek három talán legfontosabb ajándékát és munkáját sorolja fel nekünk: ez pedig a hit, remény és szeretet.

Ez a három ajándék meghatározza egész hívő életünket. Ezért Pál apostol nem csak a jól ismert, az 1Korinthus 13-ban található ún. szeretethimnusz végén beszél arról, hogy *„most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet”*, hanem számos levelében újból és újból felhívja ezt a hármasságot azért, hogy a figyelmünkbe ajánlja, és felhívja a figyelmünket ezek fontosságára. A hit, remény, szeretet hármassága jelenik meg az 1 Thesszalónika 1,2-3-ban, ezt olvassuk: *„hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért... szüntelen emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát az Isten előtt”*. Ugyancsak Istennek ez a három ajándéka jelenik meg a felolvasott igeszakaszban a Kolossébeliekhez írt levélben: *„... hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, amellyel minden szentekhez vagytok, a mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok”*. Az apostol az Efezusiakhoz írt levél 1. fejezetében is ugyanezt a hármasságot említi meg: a 15. versben hálát ad a gyülekezet Úr Jézus Krisztusba vetett hitéért, minden szentekhez való szeretetéért, és a 18. versben pedig azért könyörög, hogy Isten világosítsa meg értelmük szemeit, hogy tudhassák, *„mi az Ő elhívásának a reménysége”*. A hit, szeretet, reménység hármassága. És még számos helyen említi Pál apostol ezt a három dolgot együtt: Róma 5,1-2.5; 15,5.13; 2Thesszalónika 2,13.16, Zsidók 6,10-12.

De nemcsak Pál, hanem Péter apostol is felhívja a figyelmünket, hogy a hívő életnek mintegy alapja a hit, remény és szeretet, mert 1. levelének 1. fejezetében ezt olvassuk: *„a ti hitetek reménység is legyen Istenben. Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek”*, és figyelniük kell arra is, amit a folytatásban mond: *„mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Isten ígéje által.”* (21-23. v.). Péter apostol tehát azt is hangsúlyozza, hogy az újjászületett ember életében, ez a három do-

log jelzi az élet jelenlétét: a hit, remény és szeretet. Látjuk tehát, hogy ezek milyen gyakran előfordulnak az apostoli levelekben, és többnyire mindig együtt, egymás mellett vannak megemlítve, mint egymástól elválaszthatatlan, szorosan összetartozó dolgok.

Mivel egy igehirdetés keretén belül nincs lehetőség mindent kifejtteni ennek a három isteni ajándéknak a kapcsolatáról, ezért mai alkalmunkon csak két dolgot szeretnék kiemelni. Az első, hogy Isten minden hívő élet alapjaként adja a hitet, reményt és a szeretetet, de sokszor előfordul az, hogy valamelyiket túlhangsúlyozzuk, valamelyik jobban előtérbe kerül. Ez azért veszélyes, mert emiatt sokszor háttérbe kerül a másik kettő. A második dolog pedig, amiről beszélni kell majd, hogy hogyan is következnek ezek egymásból, milyen kapcsolat van a hit, remény és szeretet között.

1. Először tehát arról kell beszélnünk, hogy a hit, reménység és a szeretet a Szentlélek ajándékai minden hívő embernek. Ajándéknak nevezük őket, mert az ige azt mondja, hogy a Szentlélek adja nekünk, megváltott gyermekeinknek (ezt mondja az Efezus 1,18, a Galata 5,22 és az Efezus 2,8). Azzal, hogy ezt kimondjuk, hogy Isten ajándékai ezek, meg is különböztetjük a Szentháromság Istenben nem hívő ember hitétől, reménységétől és szeretetétől őket. Ugyanis a világban sokféle hit, sokféle remény és várákozás, és sokféle szeretet létezik, de ezek mindegyike az emberi szív produktuma, munkája és terméke. Csak az a hit, csak az a remény és csak az a szeretet származik Istentől, amely szorosan Őhozzá: az Atyához, a Fiúhoz és Szentlélekhez köt minket, oda vezet Hozzá, a Vele való élő kapcsolatra juttat minket. Azzal, hogy a Szentírás ajándéknak mondja ezeket, az eredetükre is felhívja a figyelmünket, és arra, hogy ne bizakodjunk el, mert nem a mi érdemünk, és nem a mi hatalmas vagy jóságos szívünk munkája a bennünk lévő hit, remény és szeretet. Istent kell dicsőítenünk nap mint nap ezekért az ajándékaiért, és mivel ajándékok, ezért mindennap el kell kérnünk őket újból és újból. Nem szabad megfeledekeznünk arról, hogy ezekért szüntelen könyörögjünk, nem csak a napi teendőinkért, hanem hogy ezekben megmaradhassunk.

Ugyanakkor, egy másik bibliai képpel élve, ez a három dolog egyben út is, amelyen Isten vezetni akar minket. Pál apostol az 1Korinthus 12,31-ben, mielőtt rátérne a szeretethimnuszra, a krisztusi szeretetre, azt mondja a gyülekezetnek, hogy *„egy kiváltképpen való utat mutatok nektek”*, és ezek után kezd el beszélni a krisztusi szeretetről. Azért, mert a szeretet egy út, melyen vezetni akar bennünket Isten. Röviden összefoglalva annyit jelent ez, hogy a krisztusi szeretetet mindig, életünk min-

den pillanatában szemünk előtt kell tartanunk, és szükséges, hogy befolyásolja döntéseinket, gondolatainkat, beszédünket, cselekedeteinket, azaz mindent az életünkben. És ugyanez igaz a hitre és reménységre is, ezek is utak, amelyeken járnunk kell. Amikor az apostol imádkozik a gyülekezetért, azért ad hálát, hogy a gyülekezet együttesen is – nem csak egyenként a hívők, hanem együttesen is – a hit, reménység és szeretet útján halad. Másik levélben pedig azért imádkozik, hogy ezekben maradjanak meg, mert fennáll a veszély, hogy valamelyiket elhagyja a gyülekezet. Más helyen pedig azért imádkozik, hogy valamelyikben jobban erősödjön meg, mert valamelyik túlhangsúlyozódik a másik rovására. A hit, reménység, szeretet tehát minden hívő ember életéhez hozzátartozik, mert Isten ajándékai azok, és olyan utak, amelyeket tudatosan is követnünk kell.

Mindhárom út egyaránt fontos, mégis gyakran előfordul az, hogy valamelyik jobban előtérbe kerül a másik kettőt háttérbe szorítva, vagy pedig az egyik hiányzik, és csak a másik kettő van jelen. Van, hogy felborul az egyensúly e között a három ajándék között. Hadd hozzak ezekre néhány példát.

Amikor a szeretetet túlhangsúlyozzuk, akkor gyakran előfordul, hogy a gyülekezet Isten népéből egyfajta karitatív, jótékonyági szervezetté alakul át. Az egyedül lévő, segítségre szoruló idősök gondozása, hajléktalanok segítése, betegek ápolása, szegényebb családok megsegítése, és más egyéb szociális szolgálatoknak helye van a gyülekezetben, és hogyha jól élünk velük, azok Istent dicsőítik. De gyakran ezek túlhangsúlyozódnak, és ez azzal jár, hogy mind a hit, mind pedig a reménység háttérbe szorul, és a másokon való segítség, a szeretet válik túlhangsúlyossá. A szociális szolgálat úgymond eluralkodik a gyülekezeten, az Istenben való hit és reménység veszít fontosságából és erejéből, és ezért sok esetben a krisztusi szeretet helyét átveszi egyfajta humanista szeretet, amely már nem Isten Szentlelkének ajándéka, hanem az emberi szív produktuma. A segítség motivációja is gyakran a hit helyett pusztán embertársi szolidaritás lesz. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten helyét a gyülekezet középpontjában átveszi maga az ember.

Olyan is előfordul, hogy egy gyülekezet a jövő felől való reménységét hangsúlyozza túl. Számos bibliai példát találunk erre az Újszövetségben. Pál apostolnak olyan tévtanítókkal kellett vitáznia, akik azt állították, hogy „*a feltámadás már megtörtént*”. Vagy egy másik eset: a levelekből kiábrázolódik, hogy némelyek közelre várták Krisztus visszajövetelét (ami egyébként nem baj, hogy várjuk, csak azt ne mondjuk, hogy holnap vagy holnapután történik, mert nem tudjuk ennek az időpontját). Sokan

akkoriban beleérték magukat, hogy holnap vagy holnapután már itt van Krisztus, és amikor nem jött el, csalódtak, még akár Istenben is.

De ne higgyük, hogy ez csak 2000 évvel ezelőtt volt probléma: manapság is jelen van bizonyos formában gyülekezeteinkben. Mert abban az esetben, amikor a reménység válik túlhangsúlyossá, az ember sóvárogva, reménykedve tekint Krisztus eljövetelére, mintegy nem a jelen világban él, hanem már az eljövendőt nézi, álmodozik, és a jelen élet nehézségeivel, bűneivel, terheivel, szolgálataival a nehéz voltok miatt nemigen szeret törődni. Önmagában véve Krisztus visszavárása igeszerű és helyes, ha az ember reménységgel él, de amikor túlzott mértékű lesz, akkor elszakítja az embert a jelen élet dolgaitól, és azoktól a szolgálatoktól, amelyekkel Urunk bíz meg minket. Másként fogalmazva: a hitet és a szeretetet kevésbé szem előtt tartó, a reménységre, az áldásokra, az ígéretekre koncentráló ember sokszor nem ezen a földön él, hanem centikkel a föld felett lebeg. A jelen élet szolgálataiból, küzdelmeiből kevésbé veszi ki a részét, és mivel a szeretetre is kevésbé ügyel – valljuk be, egy kicsikét önző módon –, ezért inkább arra gondol, hogy milyen áldásokat fogok én kapni, milyen jó lesz majd nekem, és hogy az Úr nekem mit ad. Arra viszont kevésbé gondol, hogy testvéreimnek, felebarátainknak milyen küzdelmei, terhei, bajai vannak, és hogy én ezekben mit tudnék segíteni, hogyan tudnék szolgálni feléjük.

Ennek van egy szélsőséges példája, amelyet bizonyos szektáknál lehet megtalálni, akik kitűznek egy időpontot, és azt mondják, akkor jön el Krisztus, és számolják vissza a napokat. És mivel csak arra néznek, és csak azzal törődnek, ezért eladják mindenüket, nem törődve azzal, hogy a családjukról hogyan gondoskodnak – sok esetben a családjukat hátra is hagyják –, nem törődnek az élet feladataival, amiket az Úr bíz ránk, hanem csak saját boldogságukkal és üdvösségükkel foglalkoznak. Értjük jól, hogy ez egy szélsőséges példa. De mégis ennek kezdeménye az, hogy az ember csak saját magával törődik, és csak úgy van meg a reménység az életében, hogy azt várom, hogy micsoda áldás jön rám, és közben nem élek ebben a világban, és a szeretetet nem élem meg. Ez sajnos egy meglévő jelenség, ami kísért minket.

A hitet túlhangsúlyozó egyház pedig, amelynek reménysége és szeretete gyenge, sok esetben megmarad az elméletnél: sok dogmát, tanítást hangsúlyoz ki, de nem tudja felragyogtatni sem a közöttünk élő és általunk munkálkodó Krisztust, aki rajtunk keresztül akarja szeretni felebarátainkat, sem pedig a jövő reménységébe vetett hitünket, amit várunk. Az emberek saját hitük körül kezdenek el forogni, mindig azt vizsgálva, hogy jól hisznek-e, és közben elfelejtkeznek mások szeretetéről a

hétköznapiakban. Gyakran a hit válik a szeretet feltételévé is: azokat szeretem, akik viszontszeretnek, és akik hisznek Istenben. Azok pedig, akik nem, azokat elhanyagolom. Így jelenik meg gyakran a törvényeskedés is: akiket el tudok ítélni, mert nem istenhívők, inkább elítélem, mintsem hogy szeressem. Sokszor előfordul az is, hogy a hitre úgy tekintünk, mint aminek az a feladata, hogy a jelen életben tartson meg minket, minthogyha Isten csak erre az életre adta volna a hitünket, hogy jobban boldoguljunk, könnyebben viseljük el a küzdelmeket és a nehézségeket. Az ilyen életben az ember nem gondol arra, hogy lesz egy örök élet, az ember nem gondol a halálra és az utána következő dolgokra, csak a jelenre koncentrál. És bár igaz, hogy a hit ezért is fontos, hogy a jelenben segítsen engem, de az már nem jó dolog, ha nem várok semmit, mert kicsi bennem a reménység, és nem várom mindazoknak az ígéreteknek a beteljesedését, amiket Isten adott az igében. Reménység nélkül az ember csak ebben az életben hisz, és csak arra koncentrál, hogy most mit kell tennem, hogyan kell hinnem, jó-e a hitem, és nem várja, hogy milyen az, ami eljövendő, amit Isten megígért, hogy majd megcselekszi.

Látjuk tehát, hogy bármelyik túlhangsúlyozásával milyen tévútra léphet a hívó ember. Ugyanakkor nem csak az kísért meg minket, hogy bármelyiket túlhangsúlyozzuk, hanem az is, hogy valamelyiket a három közül elhagyjuk. A hit nélkül a reménységünk és a szeretetünk megalapozatlanná válik, mint a homokra épített ház. A hit ugyanis Istennel köt össze minket, és ha Istenben nem hiszünk, akkor reménységünk alaptalan lesz (olyan dolgokat fogunk remélni, amit Isten nem ígért, hanem mi találtuk ki), szeretetünk pedig pusztán emberi szívünk produktuma. A krisztusi szeretet nélkül a hit halott önmagában, ahogy az Ige is mondja, mert akik hisznek Istenben, és szeretik Őt, szeretniük kell azokat is, akiket Ő szeret. A reménység nélkül pedig pusztán ebben a földi életben fogunk hinni és szeretni, és cél nélkülivé válunk, mert nem látjuk meg, hogy egy olyan úton haladunk, aminek van vége, van egy célja, ahova Isten visz minket. Az az ígérete pedig, hogy oda eljutunk, be is fog teljesedni. Sok esetben csak állunk egy helyben az úton minden reménység nélkül, és küzdünk a hitünkkel, és próbálunk szeretni, mert nincs bennünk reménység.

2. Hogy az eddig elmondottakat még jobban megértsük, és hogy milyen szorosan összetartozik ez a három dolog, ezért most arról beszélnék, hogy Isten hogyan munkálja bennünk ezeket, mi az összefüggés a hit, a remény és a szeretet között. Ezzel kapcsolatosan sem mondom el értelemszerűen mindent, de igyekszem a lényegét összefoglalni.

Mindenekelőtt a hit nélkülözhetetlen voltát kell hangsúlyoznunk. Ugyanis a Szentháromságba vetett hit nélkül nem beszélhetünk sem Istentől jövő reménységről, sem krisztusi szeretetről. Mert hinnünk kell – ahogy az Ige mondja –, hogy Ő létezik, hogy Ő megváltott minket, bűneinkre bocsánatot adott, és örök életet ad nekünk, és ez által a hit által részesít minket Isten nagyon sok ajándékban. Bár az 1Korinthus 13,13-ban azt olvassuk, hogy „*most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet*”, és ez igaz is, mert az Ige jelenti ki, de bizonyos szemszögből nézve a Szentírás más helyeken azt tanítja, hogy a hit sok mindenben felülmúlja a szeretetet. Ettől még igaz marad Pál apostol kijelentése, hogy a „*legnagyobb a szeretet*”, de most ennek az igeszakasznak a magyarázatára nem kívánok kitérni, hanem azt majd egy másik ígehirdetésben kívánom megtenni, ha az Úr is úgy akarja. Jelen témánk szempontjából elég azt hangsúlyoznunk, hogy a hit olyan alap, amely nélkül sem a remény, sem a szeretet nem állhat meg. Isten számtalan munkáját végzi el a hit által: hit által kapjuk meg bűneink bocsánatát (Cselekedetek 26,18), hit által lesz miénk Krisztus igazsága, igazulunk meg (Galata 2,16), hit által lakozik Krisztus a mi szívünkben (Efezus 3,17), és még sorolhatnánk.

De a hit munkája bennünk a krisztusi szeretet is, mert ezt olvassuk a Galata 5,6-ban: a hit a szeretet által munkálkodik, tehát a kapcsolat a hit és a szeretet között az, hogy a hitből ered a krisztusi szeretet. A szeretet ugyanis a hit válasza Isten ígéreteire: Isten megígér valamit, mi annak örvendezünk, és válaszként viszontszeretjük Őt és felebarátunkat. Mert senki sem hiszi el mindazt, amit Isten ígér nekünk, ha ez a hite nem jár azzal együtt, hogy viszontszeresse Istent. Hogyan ragadhatnám meg ugyanis Isten jóságát az Ő ígéretein keresztül – mert minden ígérete jóságáról beszél –, hogy ne akarnám viszontszeretni Istent ezért a sok jóért, amit nekem ad? Mert akkor hiszem el, hogy Isten jóságos velem – az ígéretein keresztül is –, ha azt is igaznak tartom, hogy velem is jóságos, és mindent, amit tesz velem, az jó. Ez viszont hálára, Isten iránti szeretetre kell, hogy indítson minket. Ezért mondja János apostol az 1. levelében, hogy aki nem szeret, az még nem látta meg igazán az Istent! Mert a szeretet válasz arra, ha meglátjuk az élő Urat. A szeretet tehát a hitből fakad.

A reménységgel ugyanez a helyzet: a hit a forrása reménységünknek is, mert a hit Isten ígéretei igaznak tartása révén születik. Isten ígér valamit, és én azt igaznak tartom – nem a számmal, nem azért, hogy csak mondjam –, hanem őszintén igaznak tartom, hogy azt Isten megígérte, akkor az úgy lesz. És így születik meg a hit: hiszem azt, hogy Isten ígé-

retei igazak. A remény pedig várja azt, amit a hitünk igaznak tartott, azaz amit Isten megígért. A hit igaznak tartja Isten ígéretét, a remény pedig várja annak beteljesülését. Ha tehát az ember nem tartja igaznak Isten ígéreteit a Szentírásból, azaz nem hisz azokban, akkor hogyan is remélné annak megvalósulását? A hit mindig megelőzi a reménységet.

Ahogy Kálvin János is mondja: „a hit Istent igazmondónak hiszi, a remény pedig várja, hogy igazságát alkalmas időben kimutassa. A hit hiszi, hogy Isten nekünk Atyánk, a remény pedig várja, hogy velünk szemben mindig atyaként viselkedjék. A hit hiszi, hogy nekünk örök élet adatott, a remény pedig várja, hogy ez valamikor kinyilváníttassék.”

Értjük tehát a közöttük lévő kapcsolatot: a hit megragadja Isten ígéretét, a remény pedig várja annak beteljesülését. Ugyanakkor a hit és a remény kapcsolata nem egyoldalú, nem merül ki abban, hogy a hit szüli a reményt, hanem a remény is hatással van a hitre, mert táplálja, erősíti azt. Hitünk ugyanis remény nélkül sokszor megfáradna, kiüresedne, elbukna, Isten viszont a reménység által erősíti a hitünket is. Ezért mondja Pál apostol a Róma 8,24-ben, hogy *„reménység által tartatunk meg”*. Sok más helyen ez az ige úgy szól, hogy hit által tartatunk meg, de a hitet a reménység táplálja, ezért mondja itt az apostol ezt, hogy *„reménység által tartattunk meg”*.

Isten a reménység által többféleképpen erősíti a hitünket, erre is hadd hozzak fel néhány példát. Amikor Isten ígéreteinek egyikét az ember megragadja, akkor a hit sietne, mondhatni egyenesen rohanna ahhoz, hogy rendben, ha ez igaz, akkor most azonnal valósuljon meg, teljesebben be, mert én örülök annak, hogy Isten ezt megígérte nekem, de jó lenne, ha már most látnám, hogy beteljesedne. De a remény megállítja, egy kicsikét visszahúzza a hitet, és azt mondja, légy türelemmel, és várjad annak beteljesedését, amit Isten megígért. Türelemre int, ne-hogy a hit csalódjon, és végül azt gondolja, hogy Isten ígéretei hazugok, mert nem teljesebben be azonnal.

Az örök élet ígérete felől megértjük ezt: Isten örök életet adott nekünk, ezt vagy igaznak tartjuk, vagy nem. Ha igaznak tartjuk, akkor hiszünk benne, és az ember néha már reménykedne, hogy de jó lenne, ha már most visszajönné Krisztus, és elkezdődne az örök élet, de a remény megfékez minket, és azt mondja, hogy várjatok türelemmel. Igaz az ígéret, be fog teljesebben a maga idején, ne hidd, hogy nincs örök életed azért, mert nem most jön el Krisztus.

Továbbá a reménység megerősíti a hitet, hogy a hit ne ingadozzon, vagy kételkedni ne kezdjen az ígéretben. Mert a hit sajnos mibennünk eléggé labilis, ingadozó: egyik pillanatban könnyen adunk igazat a Szent-

írásnak, és azt mondom, hogy abszolút el tudom hinni, ami oda le van írva, másik pillanatban pedig megingok és elbizonytalanodom, hogy tényleg úgy van az? De a reménység, ami várja az ígéretet, segít a hitnek szilárdan megállni a kételkedés idején is. Mert a reménység rámutat arra, hogy az ígéret bizonyos, előremutat, hogy nem most teljesedik be, hanem majd később. A hit sokszor elfárad, és megállna azon az úton, amelyen Isten vezet minket, de a reménység felfrissíti a hitet, és mintegy előre húzza, továbbhaladásra készíti. Az ember megállna, és azt kérdezné: tényleg menjek tovább? De akkor a reménység felragyogtatja a célt, és mintha egy kötéllel húznának előre tovább, továbbvezet bennünket, és tovább segít minket. A remény segít minket abban, hogy ne álljunk meg a futásban a pálya elején vagy közepén, hanem hogy végigfussunk a célig. Felragyogtatja mindig előttünk az ígéreteket.

Látjuk tehát, hogy a hit, reménység és szeretet hogyan kapcsolódik össze. A hit szüli a reményt, és a hit munkája a szeretet, és a reménység pedig táplálja hitünket. Isten ezeken az utakon akar vezetni minket. Hitünkre, Isten ígéreteiben való reménységünkre és szeretetünkre Isten külön is felhívja a figyelmünket.

Kérdésként felteszi, hogy ott van-e benned is ez a három, valóságosan és igazán? Ott van-e benned a hit, remény és szeretet a hétköznapijaidban, és nem csak úgy elméletben. Az életedet megvizsgálva az apostol ugyanígy hálát adna érte, mint a gyülekezetekért tette, hogy látná a Krisztusba vetett hitedet, a szentekhez és másokhoz való szeretetedet, és Jézusban való reménységedet? Ott van-e bennünk mindez? És milyen egyensúlyban vannak ezek? Nem lehet-e, hogy valamelyik kevésbé erős bennünk? És szoktunk-e könnyörögni ezekért? Uram, vezess engem ezekben, erősíts meg, hogy ezeken állhassak, és megmaradhassak bennük. Ha netán valamelyikben eltévelyedtem, meggyengültem, Te téríts vissza a helyes útra. Szoktunk-e könnyörögni így gyülekezetünkért, ahogyan az apostol is teszi, hogy gyülekezetünk maradjon meg a hit, reménység és szeretet útján? És gondolunk-e arra, könnyörgünk-e azért, hogy vigyázzunk is, hogy éber figyelem adassék nekünk, nehogy bármit elfelejtsük, vagy háttérbe akarjuk szorítani?

Hit, remény és szeretet: a hívő élet alapjai. A mi Urunk vezessen minket ezeken az utakon, segítsen, hogy könnyörgéseinkben ne csak azért imádkozzunk, hogy a napi teendőinkben segítsen meg Isten, hanem naponként ezekben: a hitben, reményben és szeretetben élve meg tudjuk mutatni a világnak, hogy kinek a tanítványai vagyunk, és kinek a gyermekei. Megváltó Urunk segítsen minket ebben, Szentlelke munkálja bennünk nap, mint nap a hitet, reménységet és szeretetet.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert a golgotai keresztfán mindent elvégeztél azért, hogy mi újjászülethessünk, bűneinkre bocsánatot, és az örök élet reménységét megkaphassuk. Köszönjük, hogy ez az alapja annak, hogy Szentlelked a hitet, a reménységet és a szeretetet munkálja bennünk. Köszönjük ezeket az ajándékokat. Köszönjük, hogy ha megtapasztalhattuk, hogy ezek mind segítenek bennünket Téged követni.

Magasztalunk azokért az alkalmakért, amikor hitet adtál a Te Igében, és minden kételkedést legyőztél a szívünkben; azokért az alkalmakért, amikor reménységgel tudtunk tekinteni Terád, és minden ígéretedre, és várni tudtuk azt, amit Te megígértél, hogy megcselekszel. Hálát adunk azokért a napokért is, amikor Szentlelked gyümölcse, a szeretet is megjelenhetett az életünkben.

Ugyanakkor azt is kérjük, hogy bocsásd meg azokat az időket, amikor ezekről elfeledkezve magunknak akartunk élni, amikor nem törődünk hitünkkel; vagy a reménység lankadt meg bennünk és megfáradtunk, és nem tekintettünk arra, hogy várhatjuk a Te ígéreteidet; vagy éppen a szeretet hidegült meg bennünk, és csak magunk körül forgolódtunk. Köszönjük, hogy ezekre is bocsánatot, kegyelmet és irgalmat remélhetünk, mert megígérted, hogy nekünk adod ezeket.

Urunk, szeretnénk ezeken az utakon továbbra is járni egyen-egyenként, de gyülekezetként is, hogy a világ meglásson Téged, azt, Akiben hiszünk, Akiben reménykedünk, és Akinek a szeretetére viszontszeretettel válaszolhatunk. Kérünk, segíts ebben bennünket, hogy a hétköznapi életben: családjainkban, munkahelyünkön, barátaink körében felragyogtathassunk Téged Szentlelked munkája révén.

Különösen gondolunk azokra a testvéreinkre, akik a gyász fájdalmát hordozzák, mert elvesztették szerettüket: kérünk, hogy Te legyél az ő vigasztalójuk, reménységük, Te adj nekik megnyugvást Tebenned.

De könyörgünk beteg testvéreinkért is. Különösen a súlyos betegekért hadd kérjünk, akik műtét előtt állnak, hogy legyél ott velük, adj nekik gyógyulást kegyelmed szerint, és szívükbe adj Beléd vetett bizalmat, reménységet, hogy mindeközben – akármi történjék is velük – Te jelen vagy és oltalmazod őket.

Könyörgünk családjainkért is. Köszönjük a gyermekeket, akiket adtál, és hogy együttesen, családonként is imádkozhatunk Téged. Köszönjük gyülekezetünket, nagyobb lelki családjainkat. Kérünk add, hogy minden dolgunk szeretetben és a Te dicsőségedre hadd mehessen végbe. Könyörgünk, Te formáld közöttünk az egységet.

Imádkozunk egyházunkért, annak vezetőiért, add, hogy ne térjenek le az Általad kijelölt útról. Köszönjük azokat a vezetőket, akik az Ige alapján hozzák meg döntéseiket, kérünk, erősítsd őket továbbra is.

Kérünk országunk, népünk vezetőiért is, add, hogy a Te Igéd, az egyetlen bölcsesség forrása, hadd lehessen számukra is útmutatás és iránytű, amely alapján meghozhassák döntéseiket.

Könyörgünk, hogy egyen-egyenként is vezess bennünket, mint juhaidat, add, hogy beteljesedjék az ige, hogy a Te juhaid hallják a Te szavadat és követnek Téged nap mint nap.

Kérünk, maradj velünk kegyelmeddel egészen addig, amíg magad mellé nem veszel minket, vagy vissza nem jössz, és meglátunk Téged abban a dicsőségben, amit az Atya adott Neked. Kérünk, Urunk, őrizz meg minket addig is kegyelmedből.

Ámen.

198. dicséret

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent,
Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok
És mindenkoron a szent helyen vagytok:
Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljétek:
Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.